

2. kapitola

Kozy s mořskou nemocí

Když Bulík zaslechl Lízina otce, velitele, jak ji popohání do školy, uvědomil si, že by se tam měl vydat taky. Ať už byla kdekoliv. A že když sebou hodí, stihne možná i posnídat, najít školní brašnu, vyčistit si zuby a ještě se přidat k někomu, kdo zná cestu do nové školy.

Mezi nohama stěhováků proklouzl do nového domu, kde na chodbě uviděl v jedné z papírových krabic svou trubku. Chňapnul po ní a s úlevou si oddechl. Bulík, jeho sestra a matka dorazili s první várkou věcí už včera večer a na srdci mu od té doby neleželo nic jiného, než aby s sebou stěhováci nezapomněli vzít krabici s trubkou.

Opatrně přiložil rty k nátrubku.

„Trubka se má políbit jako žena,“ říkával vždýcky jeho dědeček. Bulík v životě žádnou ženu nepolíbil, rozhodně ne takhle na ústa. Po pravdě řečeno taky doufal, že toho bude ušetřen. Vtlačil vzduch do trub-

ky. Ta zamečela jako koza s mořskou nemocí. Slyšet mečení koz s mořskou nemocí se sice každému nepoštěstí, ale tak to prostě znělo.

Kdosi zabušil do zdi a Bulík věděl, že máma ještě není vzhůru. „Bulíku, ještě ne!“ křičela. „Je teprve osm. My ještě spíme.“

Měla vždycky ve zvyku mluvit v množném čísle, přestože byla v ložnici sama. Tak, a teď si „půjdem“ lehnout a teď si „uděláme“ kávu. Jako kdyby dělala, že táta není pryč, ale že tam je pořád s ní. Jako by ho schovávala v malé papírové krabici, kterou jednou za čas vyndala, když zrovna Bulík nebyl nablízku. Došla maličká miniatura táty, která se podobala tomu tátovi, kterého Bulík znal z fotek. Miniatura znamená něco velmi malého, a to, že by Bulík měl miniaturního tátu, by přece nebylo tak úplně od věci. Bulík totiž jaktěživ neviděl nikoho menšího, než byl on sám.

Sešel dolů do kuchyně a udělal si snídani. Našel všechno, co potřeboval, přestože se přistěhovali teprve včera. Stěhovali se už tolikrát, že zhruba věděl, kam máma věci uloží. Talířky ve skříni vlevo, příbory ve vrchním šuplíku a chleba o šuplík níž.

Už se skoro zakousl do tlustého krajíce se salámem, když vtom mu ho někdo sebral z ruky.

„Jak se vede, skřete?“ zeptala se Eva a zakousla se přesně tam, kam se před chvílí chtěl zakousnout

Bulík. Eva byla Bulíkova sestra. Bylo jí patnáct, a když se zrovna nenudila, byla pěkně protivná.

„Vědělas, že psí plemeno zvané anglický barvář je nejhoupější na světě?“ začal Bulík. „Je tak hloupé, že když vezme zakrslému pudlovi, který je čistě náhodou plemenem nejchytřejším, jeho jídlo, nemá vůbec tušení, jak jej pudl přelstil.“

„Zavři klapáčku,“ odbyla ho Eva.

Bulík se ale nedal. „Když zakrslý pudl zjistí, že anglický barvář zavěšil krajíc chleba se salámem a že se mu ho chystá vzít, obvykle natře spodní stranu krajíce slizem ze sloních hlemýžďů.“

„Ze sloních hlemýžďů?“ odfrkla si Eva s nedůvěřivým pohledem. Měla tu smůlu, že Bulík hodně četl, a proto věděl věci, o kterých ona neměla ani páru. Nemohla si tak být nikdy jistá, jestli to je jen další z Bulíkových výmyslů, nebo něco z těch jeho pitomých knih. Zrovna tohle by mohlo například být z té knihy, v níž si Bulík četl nejčastěji, z tlusté, staré a zaprášené knihy po dědečkovi, která se jmenovala „ZVÍŘATA, JEJICHŽ EXISTENCI BYSTE SI RADĚJI NEPŘÁLI“.

„Tys nikdy neviděla sloní hlemýžď?“ zeptal se udiveně Bulík. „Stačí se kouknout z okna, na trávníku jsou jich mraky. Velcí a nechutní týpci. Když je zmáčkneš mezi knižní desky, vyteče něco, co může připomínat ten žlutavě zelený sopel, který teče

z nosu lidem nakaženým pekingskou chřipkou třetího stupně. Neexistuje horší sopel než pravý sopel pekingské chřipky třetího stupně. Nic horšího, teda až na sliz ze sloních hlemýžďů.“

„Jestli mě vodiš za nos, přijdeš jednou do pekla,“ hrozila mu Eva, zatímco se nenápadně snažila nakouknout pod krajíc.

Bulík seskočil ze židle. „Pokud tam mají nějaký orchestr, kde budu moct hrát na trubku, nebude to zas tak zlé,“ uculil se.

„Nikdy tě v žádném orchestru hrát nenechají!“ křičela za ním Eva. „Kdo by chtěl trumpetistu, který je tak mrňavý, že nesaá po pás ani velkému bubnu. Žádný orchestr nemá tak prťavé stejnokroje!“

Bulík si na chodbě obul svoje minibotičky, vyšel ven na schody, postavil se do pozoru, sevřel rty, přiložil je k trubce a zahrál melodii, kterou ho dědeček naučil. Byl to vojenský budíček pro ospalce. „Nástup!“ zakřičel Bulík, když dohrál, neboť i to ho dědeček naučil. „Chci vidět dvě nohy přibité k palubě a přímý pohled. Na ranní prohlídku a nástup připravit! Nástroje na přehrání královské hymny uchopit. Pó-zor!“

Stěhováci uposlechli rozkaz, zprudka se zastavili na štěrkové cestě u vchodu a stáli v pozoru s matčinou pětimístnou dubovou pohovkou. Několik vteřin bylo takové ticho, že byl slyšet jen opatrný ptačí

zpěv a popelářské auto, které zrovna projíždělo Dělovou ulicí.

„Pozoruhodné,“ ozval se něčí usměvavý a trochu ráčkující hlas. „Nový velitel v naší ulici.“ Bulík se otočil. O dřevěný plot sousedního domu se opíral vy-

soký, štíhlý muž. Jeho bílé vlasy byly stejně dlouhé a neupravené jako tráva v jeho zahradě. Měl stejný modrý svrchník jako Bulíkův učitel dílen na poslední škole, do které chodil. Měl na sobě taky něco, co připomínalo brýle na plavání. Bulíkovi běželo hlavou,

že je to buď vyhublý Santa Claus, nebo nějaký šílený profesor.

„Snad jsem vás nevyrušil?“ omlouval se Bulík.

„Ale naopak,“ usmívala se štětinatá hlava muže.
„Nedalo mi to, a musel jsem se podívat, kdo to tu tak pěkně vyhrává. Ta hra ve mně probudila překrásné vzpomínky na plavbu lodí po jedné řece ve Francii před mnoha a mnoha lety.“

„Lodí?“ podivil se Bulík.

„Tak tak.“ Se zavřenýma očima se muž zasněně zadíval k slunci. „Jednou říční lodí, která přepravila mě, mou drahou, můj motocykl a celé stádo koz. Slunce už se pomalu chýlilo k západu, začal foukat vítr, dělaly se vlny a tehdy začaly kozy mečet tak líbezně, že na to nadsmrti nezapomenu.“

„Dobrý den přeju. Já jsem Bulík. Chtěl byste k tomu něco říct?“

„Dohromady nic,“ zaráčkoval muž. „Ledaže bys řekl něco ty sám.“

A tak se stalo, že Bulík potkal doktora Proktora. Doktor Proktor nebyl žádný Santa Claus.

Šílený profesor to ale byl. Nebo aspoň skoro šílený.

